

מסכת טהרות

פרק ז'

א. החקיר שנהניח את קידרונותיו וירד לשפטות, הפנימיות טהורות, והחיצנות טמאות. אמר רבי יוסי, בפה דברים אמורים, במלפרות, אבל באגדות, הכל טהור. המוסר מפקחו לעם הארץ, הבית טהור, שלא מסר לו אלא שמירת המפקחה:

ב. הפניהם עם הארץ בתוך ביתו עיר ומצאו עיר, ישן ומצאו ישן, עיר ומצאו ישן, הבית טהור, ישן ומצאו עיר, הבית טמא, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אין טמא אלא עד מקום שהוא יכול לפשט את ידו ולגע:

ג. הפניהם אמנים בתוך ביתו, הבית טמא, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אין טמא אלא עד מקום שהוא יכולין לפשט את ידם ולגע:

ד. אשת סבר שהנימה לאשת עם הארץ טוחנת בתוך ביתה, פסקה הרחים, הבית טמא. לא פסקה הרחים, אין טמא אלא עד מקום שהוא יכול להפשט את ידה ולגע. היו שפטים, בין זה ובין

כֵּה, הַבַּיִת טָמֵא, שֶׁאַחַת טוֹחַנָּת וְאַחַת מִשְׁפְּשַׁת, דָּבָרִי רַבִּי מַאיָּר. וְחַכּוּמִים אֹמְרִים, אֵין טָמֵא אֶלָּא עַד מָקוֹם שֶׁהוּן יְכוֹלִין לְפַשְׁט אֶת יְדָוָיו וְלִגְעַז:

ה. הַמְגִיחַ עִם הָאָרֶץ בַּתּוֹךְ בֵּיתוֹ לְשָׁמְרוֹ, בָּזְמָנוֹ שֶׁהוּא רֹאֶה אֶת הַגְּנָסִין וְאֶת הַיּוֹצָאִין, הָאֲכָלִים וְהַמְּשֻׁקִים וְכָלִי חֶרֶס הַפְּתֻוחִים, טָמֵאים. אֶבֶל הַמְשִׁכְבּוֹת וְהַמְּזֻשְׁבּוֹת וְכָלִי חֶרֶס הַמְּקַפִּין צָמִיד פְּתִיל, טָהוֹרִין. וְאֵם אִינוֹ רֹאֶה לֹא אֶת הַגְּנָסִין וְלֹא אֶת הַיּוֹצָאִין, אָפְלוּ מִזְבֵּל, אָפְלוּ כְּפֹות, הַכֶּל טָמֵא:

ו. הַגְּבָאים שֶׁגְּנָסָו לְתֹוךְ הַבַּיִת, הַבַּיִת טָמֵא. אִם יִשְׁעַמְךָ גּוֹי, נְאָמְנִים לוֹמֶר לֹא גְּנָסָנוּ, אֶבֶל אִינוֹ נְאָמְנִים לוֹמֶר גְּנָסָנוּ אֶבֶל לֹא גְּנָסָנוּ. הַגְּנָבִים שֶׁגְּנָסָו לְתֹוךְ הַבַּיִת, אֵין טָמֵא אֶלָּא מָקוֹם רְגִלִּי הַגְּנָבִים. וְמַה הוּא מַטָּמֵא. הָאֲכָלִים וְהַמְּשֻׁקִים וְכָלִי חֶרֶס הַפְּתֻוחִים. אֶבֶל הַמְשִׁכְבּוֹת וְהַמְּזֻשְׁבּוֹת וְכָלִי חֶרֶס הַמְּקַפִּין צָמִיד פְּתִיל, טָהוֹרים. אִם יִשְׁעַמְךָ נְכָרִי אוֹ אַשְׁהָ, הַכֶּל טָמֵא:

ז. הַמְגִיחַ אֶת כֶּלֶי בְּחִילּוֹן שֶׁל אָזְדִּיאָרִין, רַבִּי אַלְעָזֶר בָּנוּ עַזְרִיהַ מַטָּהֶר. וְחַכּוּמִים אֹמְרִים, עַד שִׁיטָּה לֹא אֶת הַמְּפֻתָּח אוֹ חֹותָם אוֹ עַד שִׁיעָשָׂה סִימָן. הַמְגִיחַ אֶת כֶּלֶי מִגְתָּה זוֹ לְגַת הַבָּאָה, כֶּלֶי טָהוֹרִין. וּבִיִּשְׂרָאֵל, עַד שִׁיאָמֶר בְּלֹבִי הַיְהוּ לְשָׁמְרָם:

ה. מי שהיה טהור, והסיע את לבו מלאכל, רבי יהודה מטהר,
שבדך טמאין פורשין מפניהם. וחייבים מטמאים. כי ידיו טהורות
והסיע את לבו מלאכל, אף על פי שאמר יודע אני שלא נתמאו ידי,
ידי טמאות, שהידים עסכנות:

ט. האשה שונכנסה להוצאה פת לעני, ויצאת ומצאתו עומד בצד
בכורות של תרומה, וכן האשה שיצאת ומצאת את חברתה חותה
גחלים מה קדרה של תרומה, רבי עקיבא מטהר, וחכמים
מטהרין. אמר רבי אלעזר בן פילא, וכי מפני מה רבי עקיבא מטהר
וחכמים מטהרין. מפני שהנשים גראנויות הן, שהיא חשובה לגלות
את הקדרה של חברתה, לידע מה היא מבשלה: